

Slunci vstříc!

Autor: Dionýz Sokol

Úvod

Jazyk slouží k tomu, aby nám poskytl mapu abstraktní reality. Z toho důvodu slouží politická terminologie k dosažení účelu politiky, a tím je dle Carla Schmitta „umění rozeznání a neutralizování nepřítele“. Jinými slovy zakládá dichotomii *přítele* a *nepřítele*. Abyste měli politického nepřítele, musíte mu dát jméno. S takovými dualistickými tendencemi našeho abstraktního myšlení není divu, že rozsáhlé spektrum možných politických postojů je rozřazeno na dvě půlky universálními pojmy pravice a levice.

Praktická aplikace levicové nebo pravicové politiky je jakákoli, jen ne statická: dokonce i jejich nejzákladnější ideje se, zdá se, mění z generace na generaci. Není mezi nimi žádný usmiřující střed: alespoň ne žádný, co by byl stálý. Jsem přesvědčen o tom, že hegelovská dialektika, dichotomie teze a antiteze, jež jsou překonány syntézou, tu vůbec nenachází uplatnění. Hegelovská dialektika snad může řešit vysoko abstraktní filosofické problémy, jestli je k tomu použita těmi několika lidmi, co jsou k tomu kvalifikováni, ale *nemožno* ji uplatnit pokoušíme-li se porozumět dynamice parlamentních demokracií.

Levice a pravice, ať jsou čímkoli, jsou především dvě proti sobě bojující strany. Vidíme, jak se napříč dekádami obě snaží stočit veřejný diskurz ve svůj prospěch. Ano, existuje i střed, umírněná pozice – tato pozice však není nehybná, ale pomalu se pohybuje směrem k té straně, jež je úspěšnější v normalizování svých idejí. Spíš než jako místo splynutí protikladů bychom mohli střed označit za pozici průměří. Kdo je dnes centrista v sociálních otázkách by včera mohl být levicovým radikálem. Nedejme se tím však nechat zmýlit k domněnce, že tady na pozadí působí nějaký Universální duch, směřující lidství k jakémusi konečnému budoucímu bodu Omega. Levičáci obvykle používají dialektiku jako narativní zbraň, avšak jak jsme mohli vidět během nedávné evropské migrantské krize, levice je schopna tuto metodu velice rychle zavrhnout, nedokáže-li interpretovat kurz veřejného mínění ve svůj prospěch.

Teď, když vidíme, že vágní střed je jako nevěsta, kterou současně unášejí dva zneprátení ženichové, tak by nám mělo být jasno, že sám o sobě nemá žádnou ideovou hodnotu. Extrémní levici a extrémní pravici možno respektovat alespoň proto, že se drží přesných a neměnných idejí, navzdory tomu, že v reálné politice musejí maskovat svou agendu. Jejich ideologická válka je však právě tak skutečná, jak jsou její metody běžnému oku zahaleny.

Cílem mého článku je přezkoumat esenci pravicového myšlení a to, co může hnutí evropského nacionalismu, anebo alespoň jistí individuální evropští nacionalisté, získat radikálním návratem k tomu, co historicky byly ty nejdůležitější ideje pravice. Musím dodat, že čtenář by měl mít na paměti, že nezavrhují přisvojení si jistých levicových postojů, zvláště ekonomických, jak se v průběhu článku ještě ukáže.

A přece, co je tou esencí pravice?

Je vysoce diskutabilní zdali můžeme považovat fašismus za „nejčistější“ historickou manifestaci ideálů pravice. Podobně je vysoce diskutabilní zda-li se **Giorgio Locchi** nemýlil ve své *Podstatě fašismu* (*L'Essenza del Fascismo*), kde za tuto podstatu označil „nietzscheovsko-wagnerovský surhumanismus“. Tento surhumanismus, v protikladu k egalitářství (definitivně se můžeme ztotožnit s odmítnutím „ne-egalitářství“ jako čistě negativního pojmu, zatímco surhumanismus – soustředěn kolem ideje přesahujícího člověka, *nadčlověka*, „*surhumana*“ – má alespoň nějaké, i když fantastické, pozitivní konotace), je pořád pravicovou odpovědí na buržoazní demokracie devatenáctého století. Jinými slovy, Nietzscheho surhumanismus pouze reaguje na ústup aristokracie. A, jak víme, pojmy levice a pravice pocházejí z revoluční Francie, kde „levice“ označovala demokraty a „pravice“ přívržence původních *ancien régime*.

Někdo může označit Francouzskou revoluci za kulturní, politickou a náboženskou katastrofu, já jsem však přesvědčen, že byla nevyhnutelná. Abychom citovali Evolu: „Plebejské masy by se nikdy nemohly prodat do všech sfér společenského života a civilizace, kdyby skuteční králové a aristokraté byli u moci.“ Jsem přesvědčen, že esence pravice skutečně spočívá právě v aristokracii. Pozdní a dekadentní aristokracii však v žádném případě není možné považovat za skutečného zástupce ideálů, o nichž mluvím. Tyto ideály nemají nic společného s tím, jak historická aristokracie jako politická třída skončila, ale pouze s tím, jak v první řadě vznikla.

Takže, jak vznikla aristokracie?

Existuje velice rozšířený omyl, že aristokracie má svoje počátky v prehistorii, a to v momentu, kdy se jistá skupina násilníků rozhodla ovládnout své soukmenovce. Když mocnější ušetřil slabšího, nechávajíc mu život za cenu svobody, tak mělo dojít k vzniku aristokracie a poddanství. Toto je kořen Hegelovy dialektiky pána a otroka. Tato dialektika se, dle Hegela, sama neguje skutečností, že otrok po svém pokoření už ani neměl možnost dát svému pánovi své svolení k vládě. Aristokrat měl paradoxně přijít o to, o co bojoval – o uznání od svého bližního – tím, že mu vnutil postavení, ve kterém mu poddaný svůj souhlas už autenticky nemohl dát. Tento příběh je, samozřejmě, v značné míře levičáckým výmyslem.

Je správné hledat kořeny aristokracie v prehistorii. Prehistorické skupiny se ocitly v mnohých nebezpečných situacích, buď v soubojích s jinými skupinami, anebo s drsnými přírodními podmínkami, tedy v ustavičném boji o přežití. Kdo v časech krize demonstroval odhodlání a vůdčí schopnosti potřebné k překonání krize, tak ten se později podílel na vytvoření aristokratické třídy. Její členové měli talent a schopnosti potřebné k mobilizaci lidí a zdrojů za účelem obrany své pospolitosti. Jak to řekl Evola, nebyli to aristokraté, kdo potřeboval obyčejné lidi, ale naopak: lidé potřebovali své aristokraty. Nepotřebovali je jen jako ochránce, ale vskutku i jako zjevné ztělesnění toho, co je na člověku božské, a co je v životě to nejintenzivnější – potřebovali je kvůli jejich heroické schopnosti „snést plamen nebes zpátky na zem“. V rozporu s levičáckým mýtem se aristokracie nezrodila z pocitů opovrhování běžnými lidmi a z přání ovládnout je. Zrodila se z lásky k svému příbuzenství a ze schopnosti ho reálně ochránit. Vskutku, toto je to, co učinilo původní aristokracii božskou, a díky čemu bylo jejich rozeznání zbytkem společnosti autentické.

Skok do budoucnosti, tedy do současného stavu zániku Západu

Když aristokracie bojovníků zdegeneruje do kasty zazobaných, módou posedlých kretěňů v punčochách a parukách, tak se nemožno divit, že je společnost začne vnímat jako parazity a nakonec se jich zbaví. Vztah mezi prvním aristokratem a zbytkem společnosti – mezi zachráncem a zachráněnými – již dávno, před mnohými generacemi vymizel. Beztrždní společnost se však neustanovila, a ani nikdy nemůže být skutečně ustanovena, jelikož masy budou vždy potřebovat vůdce, šlechtu, co je povede: a to i pokud se tato „šlechta“ sama nazve Komunistickou stranou. Když kastovní systém zanikl, tak bylo třeba přijmout jiné hodnoty. Výsledkem bylo to, že hodnoty, jež se prosadily, nebyly hodnoty běžného lidu, jenž prolil svoji krev, ale byly to hodnoty buržoazie. Byly to hodnoty ve skutečnosti vzdálené většině lidu, a přece byly prohlášeny za platné pro všechny, nutíc tak každého poddat se realitě trhového hospodářství. Tyto merkantilní hodnoty jsou však ušité na míru jenom pro člověka jistých kvalit, a podíváme-li se na ně z jiného hlediska, tak je můžeme vnímat jako diskriminační, přisuzuje-li se jim všeobecná platnost.

Víme, že v společnosti ovládané merkantilními hodnotami vítězí odcizení, atomizace, vykořeněnost a sociální zmatek. Archetyp obchodníka je archetypem nomáda: cestuje z místa na místo, nikam skutečně nepatří. Vše je pro něj zaměnitelné a redukovatelné na svoji peněžní hodnotu, vše podléhá pravidlům

trhu, a to včetně kultury. Kultura pak v takovém systému nutně upadá, protože komerční imperativ si žádá neustálou psychologickou stimulaci těch nejnižších lidských sexuálních a materialistických pudů, nutíc lidi neustále nakupovat, aby se kolečka mašiny náležitě točily. Tradiční hodnoty mas nikdy nejsou otevřeně napadeny, ale pod takovou buržoazní etikou stejně postupně zahrňávají.

Někteří integrální tradicionalisté se vyjádřili, že zatímco „vyšší třídy“, kněží a bojovníci, jsou duchovními kastami, tak obchodníci a „běžný lid“ jsou materialističtí. Já si však nemyslím, že běžný lid je bytostně materialistický, jestli ovšemže už není hluboko poznačen komunistickou anebo liberální mentalitou. Mnozí z nich se mi zdají být duchovně založeni, a navzdory tomu, že jejich duchovno bývá často vulgární a zjednodušující, pořád je to duchovno. Chci říct, že běžný lid není nutně *proti* nejpodstatnějším idejím pravice – idejím vůdce a elity (jež by reprezentovali jejich opravdové, nematerialistické zájmy) –, jakoby si byl vědom své duchovní potřeby „návratu krále“.

Oswald Spengler nám ukazuje, že poslední fáze civilizace se vyznačuje odstraněním hodnot merkantilní třídy. To se stane, když si masy uvědomí nadcházející krizi a budou se dožadovat zásahu mocného, charismatického vůdce, „Cézara“. To je i psychologickým jádrem fenoménu amerického prezidenta Trumpa. Jeden nezanedbatelný prvek, jenž přispěl k jeho výhře, byla atavistická, téměř primordiální touha (nejen) pracující třídy po nejen „návratu krále“, ale i po jasném symbolu civilizačního centra. Ideologie třetí cesty stály na stejném základě, stejně jako ideje německé konzervativní revoluce, volající po radikálním návratu tradičních hodnot současně s požadavkem socialistických ekonomických reforem. Popravdě navrhovali spojení „duchovní aristokracie“ a mas proti buržoazii.

Ekonomická dimenze kapitalismu není to, co je na něm to nejhorší. **Kapitalismus není pouze ekonomický systém, ale má i svůj antropologický rozměr vnímající člověka jako izolované individuum, jako pouhého producenta a konzumenta, další kolečko v mašinerii generující hrubý domácí produkt. Pokud lidé dokážou zastávat své ekonomické role, tak jsou pro systém dokonale zaměnitelní.** Takové ponětí člověka, řekneme to znovu, vede k sociálnímu rozkladu, atomizaci, odcizení a tak dále. Někteří lidé však stejně přijmou buržoazní a progresivní postoje za svoje. **(Nezapomeňme, že progresivismus není nic víc, než šašek kapitalismu, absolutně deformovaná levicová ideologie, jež místo perzekvování extrémně bohaté vrstvy raději rozděljuje lidi – muže proti ženám, etnikum proti etniku, jednu uměle vytvořenou identitu proti další, a tak dále –, stávajíc se tak ideologickým spojencem svého bývalého nejhoršího nepřítele.)** Progresivismus se v některých společenských kruzích vnímá jako ctnost a znak příslušnosti k té lepší části společnosti, té, co se necítí být „ohrožena“ ztrátou svého „privilegia“. Tento postoj se však dá psychologicky rozšifrovat jako **tiché opovržení svými kořeny a svými krajany, na něž se hledí jako na lidi nahraditelné jakýmkoli cizinci** schopnými vykonat jejich práci.

Heroismus

Z toho, co mám možnost vidět, tak alespoň tady, ve východní části Evropské unie, má

většina lidí pocit, že „se společností je něco hrozně špatně“. **Destrukce našich kultur není vyhlášena otevřeně, ale stejně postupuje pomalu a s nízkou intenzitou. Lidé mají naneštěstí sklony volit bezpečí, pohodlí a mlčení místo toho, aby podnikli něco zdánlivě riskantní, třeba otevřeně požadovali změnu trajektorie, po níž se naše civilizace řítí.** I v případě, že je hrozně socio-kulturně potlačován, tak běžný člověk téměř nikdy nepodstoupí nebezpečí a nebude za sebe otevřeně bojovat – snad neví, jak se to dělá. Když si na konci dne otevře plechovku piva při sledování fotbalu, tak se mu jeho pomalý zánik bude zdát snesitelnější. Právě tady musí zasáhnout esence pravice – esence integrující heroismus, osobní zodpovědnost, žádající povýšení vlastní snahy směřující k ukování smysluplné budoucnosti na životní styl.

V prvních scénách Goetheho Fausta se protagonista této básně ponoří do hloubání nad teologickou tezí prohlašující: „Na počátku bylo Slovo.“ Faust vydedukuje, že tato volba slov není nejlepší, a tvrdí, že vhodnější by bylo říct: „Na počátku byl *Čin*.“ Společnosti se nezakládají *logem*, ale *mýtem*. Slova bez činů zůstávají prázdné. Diskuse na utajených fórech ještě nikoho nezachránily: nadávání za zavřenými dveřmi je to, co dělá běžný lid, ten, co pouze čeká na svoji záchranu. Hrdina se připravuje na střet a nebojí se postavit svým nepřátelům. **Skutečnost, že dnešní střety jsou soutěžemi v rétorice a charismatu, na tom nic nemění.**

Thomas Carlyle ve své knize s názvem *O hrdinech, uctívání hrdinů a heroismu v dějinách* demonstruje, jak se ponětí hrdinství změnilo napříč věky: od bojovníka a božstva se přešlo ke knězi, básníkovi a pisateli. Pokud bych však měl definovat univerzální esenci hrdinství, tak bych řekl, že spočívá v odvaze otevřeně podstoupit nebezpečí, možnou persekuci, smrt, nebo i něco horšího. **Prehistorická hrozba divočiny a nepřátelských kmenů je dnes nahrazena hrozbou sociální ostrakizace, ztráty práce, špehování, fyzického násilí, dokonce i uvěznění: podstata se však nezměnila.** Bez postavení se za to, v co věříte, bez podstoupení rizika porážky není možné ani dosáhnout skutečného vítězství. Nakonec jsou odvaha a správně vykonané činy důležitějšími pro získání přízně než jakákoli teoretická a dobře zdokumentovaná analýza.

Jsem přesvědčen, že současný globální řád je neudržitelný. Všechny populace, kromě těch na Západě (a Dálném východě), rostou raketovým tempem. Jestli si země Třetího světa umíní dosažení stejné úrovně materiálního blahobytu, jako mají země západní (což je skutečně zavrženíhodné přání, avšak, žel, velice lákavé), tak se můžeme stát svědky světové revoluce obyvatelstva nerozvinutých států proti obyvatelstvu rozvinutých států při první větší krizi. Avšak před příchodem toho dne velkých činů (jestli takový den někdy přijde) bych chtěl dát adeptům na budoucí hrdiny Západu radu: nebuďte hloupí a vyvarujte se kontraproduktivního jednání.

Kontraproduktivní jednání způsobilo, že požadavek zabezpečení budoucnosti pro Evropany zní jako extrémistický slogan, co vydláždilo cestu pro ideologii, dle které je zánik původních kultur implicitně vítaným výsledkem současného politického vývoje.

Věřím, že dilema současného člověka je následující: „Současný režim z dlouhodobého hlediska zničí naše kultury a národy, ale nedá se s tím nic dělat, protože není alternativy: tedy, jedinou alternativou jsou náckové, a to přece nechceme, že ne?“ Zajisté vás někdo neoprávněně označí pojmy jako „rasista“, „fašista“, „xenofob“, a tak dále, s tím je třeba počítat. Jsem však přesvědčen, že většina lidí je v hloubi svých duší přesvědčena o nutnosti chránit svou kulturu. Je třeba zavrhnout nenávisť: každý musí vědět, že multikulturalismus není špatný jen pro nás, ale je stejně špatný nebo i ještě horší pro vykořeněné, odcizené migranty.

Zatím je třeba používat slova jako nástroj našeho *mýtu*: slova připravující metapolitické prostředí pro to, co přijde později. Pořád jsme ve fázi kulturní války. Teď se čitateli může zdát, že si sám protiřečím, vracejíc se od činů k slovům. **Avšak i slova pravdy mohou být revoluční.** Je třeba osvojit si gramscistickou taktiku: aktivně se podílet na praktickém životě, jako stavitel a organizátor, být neustále přesvědčivý a **neomlouvat se za svoje přesvědčení.** Může to znít jednoduše, ale můžete se tak stát (ach, ta ironie!) obětí předsudků. Vždy se něco dá udělat pro efektivnější prosazení naší snahy. Vždy se něco dá udělat pro to, abyste byli lepšími lidmi. Vždy se něco dá udělat pro to, aby vás veřejnost nevnímala jako monstrum. Plné ponoření se do tohoto úsilí vám jistě zaručí mnohá dobrodružství a život vyšší intenzity, tedy maximum tvořivého heroismu, jenž může současná Kalijuga poskytnout.

Úvaha Dionýza Sokola *A Return to the Essence of the Right* vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing 10. května 2018.